

SORIN CERIN

ADEVĂR,
AMINTIRE,
TUBIRE

Editorial

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

SORIN CERIN

**ADEVĂR,
AMINTIRE,
IUBIRE**

POEME DE DRAGOSTE

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

All right reserved.

The distribution of this book without the written permission of SORIN CERIN , is strictly prohibited.

Copyright 2012 by SORIN CERIN

Toate drepturile rezervate autorului.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului.

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

**Adevăr, amintire, iubire/Sorin Cerin.- Bucuresti:
PACO, 2012**

ISBN 978 – 606 – 8006 – 98 - 7
821.135.1-1

CUPRINS

- 1. Cerul iubirii**
- 2. Adevăr, amintire, iubire !**
- 3. În loc de tine**
- 4. Cine suntem noi?**
- 5. Norii inimii**
- 6. Singurătate**
- 7. Cine ești?**
- 8. Alături de tine**
- 9. Datorie**
- 10. Nu există.....**
- 11. Care?**
- 12. Adevărul amintirilor**
- 13. Fără de noi.....**
- 14. Noroi alături de Dumnezeu**
- 15. Nu plânge,**
- 16. Și**
- 17. Fără tine,**
- 18. Care iubire?**
- 19. Iubire și speranță**
- 20. Aripă**
- 21. Lacrimă de soare**
- 22. Întrebare**
- 23. Unde erai**
- 24. Lumea fiarelor**
- 25. Sunt atât de mult de tine tu**
- 26. Prea demult**
- 27. Alături de care?**

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

- 28. Pierdere de dor**
- 29. Noroi**
- 30. Realitate**
- 31. Singurătatea iubirii**
- 32. Lumina pierdută a iubirii**
- 33. Sărutul unei amintiri**
- 34. De prea mult frig**
- 35. Vioara sufletului**
- 36. Când**
- 37. Goliciunea adevărului**
- 38. Căii viselor**
- 39. Apa vieții**
- 40. Deșertul mării noastre iubiri**
- 41. Și-n care inimă de frunză**
- 42. Nu**
- 43. Dar care clipe?**
- 44. Nu cred în inimi de cenușă**
- 45. Dor de tot dor de tine**
- 46. Poarta zorilor**
- 47. Iubire-amară de o vară**
- 48. Credință și iubire**
- 49. Să cred în chin**
- 50. Suspin de iubire**
- 51. Lacrimi și îngeri**
- 52. Cum pot numi iubirea?**
- 53. Despărțire de Tine**
- 54. Unde oare?**
- 55. Inimă de soare**
- 56. Un cuvânt de iubire**
- 57. În care iubire**
- 58. Oare ai afla?**
- 59. Iartă-mă iubire**
- 60. Sângele sărutului**
- 61. Și dacă m-ai uita,**
- 62. Târfa creației Lui Dumnezeu**
- 63. Ai uitat doamne de noi?**

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

- 64. Război și pace**
- 65. Lacrimi de cer**
- 66. Credeam**
- 67. Timpul norilor**
- 68. O pată de dor**
- 69. Podul iubirii**
- 70. Pleoape obosite de iubire**
- 71. Urma gândului**
- 72. Iarba singurătății**
- 73. Nemurire și moarte**
- 74. Stropi și iubire**
- 75. Praf de amintire**
- 76. La capăt de zi**
- 77. Efemer**
- 78. Depărtare**
- 79. Lumea ochilor tăi**

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

1. Cerul iubirii

Numai norii inimii pot înțelege
ploaia cuvintelor
din căile bătătorite de destin
în zâmbetul tău,
născut pentru a nemuri
până și viața speranțelor,
risipite de pleoapele clipelor
pline de praful uitării
peste țăriile cerului,
iubirii din noi.

Și m-am întors pe drumul eternității
din care am venit,
vrând să înțeleg sensul nașterii
pentru care însemni
întreaga mea lume
ai cărei sfinți au devenit
Dumnezeul meu.

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

2. Adevăr, amintire, iubire !

Mă simt atât de arbore tăiat,
cât și frunză dusă de vântul toamnei,
din inima ta.

Erai atât de mult adevăr și inimă
în învierea gândurilor mele,
încât ai devenit eternitatea mea.

Aș vrea să mă ierți cu tot cu valurile morții unor clipe,
care m-au lovit atât de tare,
până au spart stânca destinului meu.

Te vreau mai dinainte de toate păcatele acestei lumi,
spre a deveni noi înșine primii care ar fi greșit,
luminându-și calea cu iubire!

Mai ești Dumnezeuul vieții mele,
la care mă rog să pot muri dinainte de zorii,
acestei vieți pline de păcat!

Te iubesc cum numai îngerii au reușit vreodată,
să-L înțeleagă pe Dumnezeu,
Adevăr!

3. În loc de tine

Ce aş putea pune
în loc de Dumnezeu
în afară de tine,
suflet pierdut
atât de demult
în inima mea,
încât moartea
a devenit viaţă
iar eternitatea,
realitate,
a libertăţii
de a fi noi,
o mare iubire.

Unde mai eşti
frumuseţe şi iubire
care ai trecut
în nefiinţa unor ochi
ce nu vor să te uite
niciodată,
înainte de a fi ţărâna
care într-o zi
se va afla în inima mea,
bătându-i eternitatea,
prin care te-am iubit.

4. Cine suntem noi?

Și care dor nu doare?
Și care moarte nu a învățat
vreodată să moară,
umilind viața?

Și cine am fi noi,
dacă nu am iubi
vreodată,
ochii uitați de timpul
bolnav de atâtea sărutări
de clipe moarte?

Și unde am merge
dacă nu am învăța
că suferința este păcat
și sânge din Dumnezeu
care ne-a născut?

5. Norii inimii

Care nemărginire
poate fi mai presus de ochii iubirii noastre,
pierdută în cuvintele pe care nici Dumnezeu,
nu Le-a găsit la începutul creației Sale?

Care nori ai inimii tale nu vor mai ploua,
peste moartea amintirilor din orizonturile prăfuite
ale gândurilor speranțelor uitate de Vreme,
la apus?

Care nemărginire din moartea strămoșilor mei eterni,
te-ai mai fi născut în lumea unde murim cu toții,
iar unicul sens al cerului lor era să devenim
mai senini de noi înșine ca niciodată.

6. Singurătate

Singurătatea lumii din inima ta
este moartea din mine,
precum iarna iubirii noastre
nu-și va mai revedea
primăvara sărutului
pasilor tăi eterni din gândurile mele
care ne-ar fi redescoperit,
nașterea mării noastre iubiri,
pierdute în spatele unei amintiri,
moarte demult!

Am rămas zeul surâsului tău,
atât de pierdut în mantia inimii mele
încât nici sfârșitul de lume al absurdului
nu mai reușea să ne înțeleagă visele,
tinereții săruturilor noastre.

Ai mai fi vreodată cu respirația sângelui meu,
atunci când valurile acestei lumi,
îl vor zdrobi considerându-l stânca ce te așteptă,
nemuritoare la margine de viață!

7. Cine ești?

Dincolo de ființa zâmbetului tău
aș dori să devin un surâs.

Lângă fericirea dumnezeului inimii tale,
voi deveni sărutul clipei,
care nu te va mai părăsi niciodată.

Atunci când mă strigai răscolind eternitatea,
trebuia să plec de lângă perfecțiunea
din care ai venit în viața mea.

Atât de mult te-am iubit,
încât până și Dumnezeu a uitat
că ar fi trebuit
să mă cunoști undeva-cândva!

Poate că însemni tot ce ar reuși vreodată
să însemne acest univers al eternității,
ce pare că s-ar fi peirduit,
Definitiv în noi înșine.....

8. Alături de tine

Nu cred în norii inimii,
care nu-și pot vărsa cascadele lacrimilor de dor,
niciodată,
trădând adevărul ,
destinului Lui Dumnezeu,
de a aduce ploaia de vise,
în inima sufletului tău,
răpus de clipa prin care,
nu te-am mai văzut,
niciodată,
atunci când moartea și viața,
erau două simțăminte
fără sensul acestei lumi,
atât de obosite a deznădejzii,
care și-a uitat sfinții întâmplării,
de a fi împreună.

Și atunci doar zorii speranțelor dorului nostru,
vor reuși să învingă,
munții deznădejzii unor amintiri pierdute,
în neantul neputinței,
de a ne fi întâlnit,
atunci când cerul inimii nașterii tale,
s-ar fi întâlnit cu steaua singurătății destinului meu.

9. Datorie

De ce și cel dator o viață întreagă,
Mai are de plătit atât de mult,
Prin moarte?

Care gând nu-și încearcă norocul,
La loteria disperării,
Acestei lumi?

Fără de umilință ar mai exista Dumnezeuul,
Ce a promis viața până și în moartea,
Marii noastre iubiri?

Cine ești tu,
Libertate de a muri demn,
Într-o lume atât de nedemnă de tine!

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

10. Nu există.....

Nu există sfinți fără zâmbetul tău,
Care mi-au regăsit inima, pierdută ,
La capătul drumului vieții iubirii tale.

Nu există moarte fără suflarea cuvintelor noastre,
Regăsite pe mâna uitării din tine,
Înveșmântată cu bărțara marii noastre iubiri.

Nu există libertate unde sărutul tău să nu inunde,
Frumusețea tuturor dorințelor acestei lumi,
Pline de privirea ta, fără de care nu pot exista.

Și doar fiindcă moartea poate fi eternă,
Cred în viața marii noastre iubiri,
Ce nu se va sfârși niciodată, dincolo de zâmbetul tău?

Oare ar mai exista singurătate,
Dacă norii nu ar muri prin stropii cuvintelor,
Care se cern în pământul amintirii eterne din noi?

Și care durere a fericirii ar mai fi fericită fără de noi,
Dacă ne vom uita definitiv în dorul neiertător al morții,
Atât de departe de sângele amintirilor noastre?

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

11. Care?

Care eternitate ar fi străină de privirea ta,
Atunci când te iubesc?

Care moarte ar mai învăța să moară,
Fiind alături de tine?

Care brațe nu te-ar mai cuprinde în inima mea,
Când bățăile tale mi-ar aduce marea iubire a vieții mele?

Care orizont nu ar mai reuși să fie prins în brațele
timpului,
Dacă aş privi eternitatea ochilor tăi?

Care lacrimă nu ar fi mântuită de clipa eternității mare
noastre iubiri,
Atunci când sufletul privirii tale ar deveni, lumina divină
a vieții mele?

12. Adevărul amintirilor

Cel care nu crede în epavele amintirilor,
Nu va deveni niciodată el.....

Alături de adevăr nu poți fi decât tu,
Cel uitat de Dumnezeu iubirii tale.....

Și care inimă crezi că va bate pentru tine,
În secolul deznădejdiei adevărului sufletului tău?

Și care adevăr va face vreodată compromis cu tine,
Uitând de iluzia meschină a acestei lumi?

Nu pretinde niciodată mai mult adevăr,
Decât poți să duci în spinarea gândurilor tale.

13. Fără de noi.....

Fără de mine nici cucuvelele cuvintelor
nu ar mai reuși să moară,
din brațele amintirilor care ne-au luat,
la pieptul brațelor care ne-au strâns,
amintirile și dorurile,
ce nu vroiau nicidecum să moară,
pe asfaltul deznădejdiilor unor uitări de noi înșine.

Atunci am aflat că doar eternitatea sărutului,
ne-ar mai primi în lumea regăsirii de noi,
cei pierduți în libertatea de a fi mai străini,
decât moartea care și-ar fi imaginat vreodată,
inima ta.

14. Noroi alături de Dumnezeu

Doamne cât noroi
ai gândit pentru cuvintele
lumii noastre,
cât de multă durere
și deznădejde
care să ne spele
fața întunericului speranțelor
prin care să vedem lumina,
care să ne salveze de noi înșine.

15. Nu plânge,

Nu plânge,

Nu plânge fiindcă inima mea,
aleargă prin fiecare floare a clipelor tale,
prin care trăiește amintirea,
vieții marii noastre iubiri.

Oricât de străini am fi într-o zi,
uitată de moartea care nu ne va lăsa,
vreodată în pace,
să știi că ești și vei fi destinul meu!

Și care lacrimă a dorului tău,
ar mai reuși să stingă focul prin care Dumnezeu,
a uitat de această lume,
incendiindu-ne viitorul marii noastre iubiri.

Care nori ar mai reuși vreodată să ude,
cu amintirea lor, sărutul tău,
mai etern decât moartea și mai sincer decât libertatea,
valurilor sângelui nostru,
lovit de stâncile adevărului!

Nu plânge fiindcă iubirea nu poate fi supusă timpului,
Nu plânge fiindcă valul de fiecare dată se întoarce în
oceanul inimii sale,
Nu plânge fiindcă nu există orizont prins de focul unei
decizii,
Nu plânge fiindcă nimeni, niciodată n-a reușit să scape
de destinul,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
care ne va aparține chiar și în moarte!

De ce căutăm viața până și dincolo de limita morții?

16. Și

De fiecare dată a existat un Și,
atât în mine sau în tine,
cât în cuvântul care ne-a creat,
întreaga noastră viață
ce seamănă,
nespus de mult a destin și iubire.

Și, dacă am crede în Dumnezeu,
care nu mai poate fi atribuit niciunui alt,
Și,
părăsit,
datornic,
dar mai ales pierdut,
de întreaga numerologie sentimentală,
a vieții care nu mai poate fi adăugată,
lacrimilor unei amintiri.

Și
unde te-aș mai putea întâlni fără un nume,
pus alături de alte speranțe,
care nu mai au voie,
să se lege de acel
Și al meu,
pierdut și inundat,
de fericirea momentului,
în care nu are nevoie de nimeni!?

17. Fără tine,

Fără tine,
sunt o liră care și-a pierdut cântecul,
propriei vieți,
lăsată de vuietul oceanului de vise,
din care s-a născut speranța eternității,
ochilor tăi.

Fără tine,
cerul nu poate învăța să primească soarele,
cuvintelor de aur ale dorului,
ruginite la picioarele uitării,
amurgului inimii tale.

Fără tine,
sunt un orizont desprins din nemărginirea creatorului,
care a uitat pentru totdeauna,
să se gândească că va reuși vreodată să-l prindă,
în pumnii marilor iubiri.

Fără tine,
nici răsăriturile nu-și pot cuprinde frumusețea,
ochilor plini de eternitate ai destinului,
ale căruia pleoape nu te pot înțelege,
decât pe tine.

18. Care iubire?

Care moarte își poate uita anotimpul?
Care zeu nu știe de unde a plecat păcatul?
Care dorință s-a împlinit în deșertăciune?
Care lespede nu a îngropat vreodată mormântul
amintirii?

Mai ești tu în infinitul iubirii mele,
Al cărei anotimp a devenit o stea căzătoare,
Peste timpul rănit de dorul ochilor,
Care s-au înecat în lacrima propriului nostru destin.

Mai ești tu cea care hrănea îngerii iubirii mele,
Cu dorul și cuvintele infinitului hărăzit să nu poată muri,
Chiar dacă fericirea ar fi devenit un ultim balsam al
adevărului,
Care nu poate exista niciodată!?

Cine ești tu înger care m-ai apropiat de Dumnezeu?
În valurile reci ale privirilor acestei vieți,
Amintite adesea doar de păcatul,
De a fi!

19. Iubire și speranță

Aș înainta spre țărmul ochilor tăi,
dar acolo adie iarna uitării,
de noi,
cei clădiți din eternitatea
Lui Dumnezeu,
care e iubire dar nu și uitare,
care e mântuire dar nu și de noi.

Care speranță ar mai reuși,
să-și vindece rana mării ei iubiri,
de speranță părăsită de propriul destin,
roasă de clipele unei trăiri,
ce ar fi trebuit să-i dea viață,
nicidecum moarte.

De ce gândul sângelui din acest apus,
curge spre noaptea unde totul,
va deveni o eternitate
pierdută pentru todeauna,
într-o lume de care alergăm mereu,
conștienți că o purtăm în sufletele noastre,
oriunde am fi?

20. Aripi

Aripi de înger,
smulse din dorul iubirii mele,
Lacrimi de cer,
ascunse sub stânca destinului,
roasă de sentimente în cădere liberă,
și sparte la tălpile ei,
de iubire profundă și neînțeleasă.

Aripi frânte de o eternitate,
ce pare prea grea,
pentru puterea Lui Dumnezeu,
de a ne învășmânta,
cu marea ei iubire,
fiind o eternitate demodată,
care nu se mai poartă,
în inimile tinere ale acestui sfârșit,
de lume prea obscen,
pentru marea noastră iubire.

Aripi de metal rece și obositor,
care au uitat să mai bată orizonturile,
sentimentelor care ne-au unit cândva,
căile privirilor lacrimilor noastre,
ale căror aripi nu știau să plângă,
sub soarele unei veri sentimentale,
pierdut în toamna amintirii,
unei mari iubiri.

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

Aripi de înger,
smulse din dorul iubirii mele,
Aripi frânte de o eternitate,
ce pare prea grea,
Aripi de metal rece și obositor,
care au uitat să mai bată orizonturile,
unei mari iubiri.

21. Lacrimă de soare

Ești o lacrimă de soare,
o rază de speranță,
un triumf al mântuirii,
dintre cer și Lumina Divină din mine,
privire scăldată de valurile flăcărilor
de speranțe din sufletul meu,
în paradisul pierdut al ochilor rătăciți,
în jungla aglomerată de fantome,
care mă privesc,
văzând doar întunericul din mine,
care-mi vorbesc fără să-mi înțeleagă tăcerea,
prin care tu mă iubeai atât de mult,
fantomă care-mi întind mâna clipei,
fără ca aceasta să mai reușească vreodată
să-și îmbrățișeze eternitatea,
cum o făcea când se pierdea
în lumina sufletului tău.

22. Întrebare

Credea cineva vreodată că se vor naște,
până și zorii străini de mare,
iar cerul viselor va deveni,
un cimitir al orizonturilor inimilor noastre,
care se pierdeau pe eternitatea,
țărmlui mării lor iubiri?

Dar vântul întrebărilor ce bate haotic
spre nicăieri în locul șoaptelor noastre fierbinți,
înveșmântate cu gheața adevărului din sufletele noastre,
topite unul după altul?

Și ar mai fi spus cuvântul în care ne sărutam,
că suntem același astru care va străluci
pe bolta nesfârșirii iubirii noastre,
fără ca să se mai stingă vreodată
dacă nu am fi devenit aceeași clipă
de început și de sfârșit de lume
din noi?

23. Unde erai

Unde erai când dorul rodea,
nasturii clipelor zilelor mele,
rămânând cu pieptul viselor dezvelit
în ochii lumilor de stele,
care treceau amare,
noapte de noapte,
pe lângă iubirea vieții mele,
care mai era răsărit,
care mai erai tu!

Unde erai când poarta
lacrimii sufletului cerului din mine,
mai era senină și însorită,
plină de o vară a iubirii,
care mă determina să te aștept,
până când Cuvântul etern
al creației Lui Dumnezeu,
ne va primi în brațele lui?

Unde erai când s-au deschis
filele ochilor destinelor noastre,
răsfoite de vântul pustiu,
al durerii depărtării de tine
înaintea oricăror speranțe,
de a mai fi alături
într-o ninsoare de doruri
care nu vor mai trece niciodată?

24. Lumea fiarelor

În lumea fiarelor nici omul,
Nu poate ca să-și spună păsul,
Fiindcă atent le este mersul,
Jivinelor de mucava.

Aș fi ferice fără tine,
Care mi-ai dat un Dumnezeu,
Crezând în latrina iertării,
Unde un monstru sunt și eu.

Și ce m-aș face îndoielnic,
Să sper în lacrimi de arginți?
Alături de un nou pomelnic,
Al țiitorului de sfinți!?

Te vreau o țară fără slove,
Care să-mi spui când voi muri,
Și nicidecum în două vorbe,
Ci doar în toane aurii!?

Suntem o stirpe unde sclavii,
Sunt mai supuși decât viața,
Și unde moartea se îmbie,
Cu oseminte dimineața.

Lăsând deoparte dorul vieții,
Vom trece toți de un amar,
Ce este sângele minciunii,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
Al Dumnezeului hoinar.

Ce mare vagabond ești Doamne,
Tu care spui că ne iubești,
Pierdut printre cadavre, soarte,
Ești cel mai mult, lucruri lumești.

Și-atunci la cine să ne ducem,
Când nu avem un Dumnezeu,
La căpătâiul de pe cruce,
Unde aș fi nume și eu?

Chiar dacă lava din dreptate,
Va arde și sângele meu,
Nu vreau să mor, singurătate,
În sânul tău, și dorul meu!

25. Sunt atât de mult de tine tu

Sunt atât de mult de tine tu,
încât doar lumina îngerilor din noi,
ne-ar putea despărți,
de moartea de a nu ne simți unul pe celălalt.

Și care lacrimă sau țărăm ne-ar mai putea uni,
fără să mai credem în nebunul inimii care ne-a spus,
în parcul uitat de lume al viselor noastre,
că suntem cei mai frumoși?

Am putea lăsa clipa eternă a iubirii noastre,
moartă în lacul la malurile căruia speram,
că vom fi infinitul acestei lumi,
ce ne dorea despărțiți chiar dacă ne țineam de mână?

Și cine sau ce Dumnezeu al iubirii,
ar fi reușit să ne fure până și dorul din noi,
înecat la marginea destinului,
lacului unde devenisem eterni?

26. Prea demult

Prea de mult a murit până și gândul,
din marea sinceritate a unui apus,
unde aripile dorului de înger,
ale lumilor din noi,
răzlesc moartea ce-i dă sens vieții.

Prea de mult au înviat ochii tăi,
care mai credeau în eternitatea din mine,
părăsită la margine de destin,
într-un hambar prăfuit de sentimente,
uitate.

Prea de mult a răsărit cerul acelui „Te iubesc”
părăsit azi în podul lucrurilor de prisos,
ale unei case ce s-ar fi dorit eternă,
sub stelele unei zodii a morții!

27. Alături de care?

La care moară de destin,
vom reuși să învățăm alfabetul iubirii,
ros de atâtea zile ale dorului din venele,
unui destin plecat spre depărtările,
Absurdului.

În care viață am mai avea stelele norocoase,
ale pașilor tăi, risipiți peste întinderea albă,
a ninsorilor viselor mele,
de a te avea alături?

Spre care mal de sânge curgător aş mai reuși,
să te întâlnesc în portul destinului meu,
inundat de marea iubire care ți-o port,
pentru flăcările eternității din mine?

28. Pierdere de dor

Unde ești pierdere de dor,
din viața pietrelor săruturilor tale,
care-mi atârnă de clipe,
spumegându-și absurdul,
de a fi fără tine?

Unde crezi că morile de vânt,
își vor mai roti zilele iubirii noastre,
fără de anii care vrând-nevrând,
se vor transforma în clipe?

Unde sunt zâmbetele stelelor noastre,
care râdeau deseori sub umbrela speranței,
de cele căzătoare,
care-și pierdeau propriul timp,
la ruleta iubirii?

Unde ești tu, îngerul inimii mele,
care-mi mai bați și azi pulsul viitorului,
ce-l simt mai puternic ca niciodată,
în amintirea unei stele stinse,
a cerului din mine,
devenit o pierdere de dor!?

29. Noroi

Nu știu dacă pot să cred
în Cuvântul creației,
care mi-a mințit nașterea
cu o sumedenie de clipe de prisos,
jucate la loteria hazardului,
unui destin de carton,
care la prima ploaie sentimentală,
devine noroiul împlinirii abătut
la tălpile clipelor tale,
de zâmbet îmbietor,
Doamne,
ce ai vrut religii,
de iubiri,
în cimitirele bibliilor Tale,
pline de psalmi și alte cântări de laudă,
aduse la proslăvirea noroiului creat
din noi și pentru noi,
spre a deveni păcat,
al aspirațiilor noastre spre,
infinit.

30. Realitate

Sub care piatră de mormânt,
stă scris destinul acestei lumi,
uitate de stelele răsăritului,
care nu au auzit niciodată de moarte?

Cât extaz curge pe râul frunții respirației iubirii mele,
unde pleoapele libertății de a trăi,
devin vineții de la apusul morbid,
al gândurilor de a nu fi vreodată împreună?

Alerg printre șuvoaie reci de ploi sentimentale,
spre mâna amintirii tale,
sărutată de-atâtea vise ale dorului meu,
înecate la margine de-mplinire,
pe țărnul pustiu al realității.

31. Singurătatea iubirii

Sunt prea singur pentru moarte,
atât de mult adevăr,
în pașii ce-i avem de dus,
în spatele sentimentelor noastre,
uitate până și de Dumnezeu.

Ești steaua singurătății,
enigmei din mine,
lăsată să crească,
buruiană a simțirii,
iubirii noastre.

Doar singurătatea clipei,
poate uita de haosul disperării,
scurs în mântuirea,
vieților noastre,
de iubire.

Și plouă cu stropi de singurătate,
din mine,
pe asfaltul rece al,
săruturilor din tine,
în fânul amintirilor,
proaspăt cosit,
de vremea durerii,
de a fi mereu uitați,
de noi înșine.

32. Lumina pierdută a iubirii

Ce poate fi lumina simțurilor mele,
fără cuvintele ochilor tăi,
sori ai vieții clipelor din mine,
care-mi luminează pașii,
sfințiți de creatorul perfecțiunii imperfecte
a marii noastre iubiri?

Și dacă sângele gândurilor noastre,
s-ar hrăni vreodată cu sentimentele,
focului din săruturi,
nu cred să putem,
stinge cuvintele dorului incendiat,
din deșertăciunea inimilor noastre,
pline de fumul amintirii pierdute,
printre lacrimile dorului,
îmbrățișării noastre.

Mai exiști în lada de zestre a sufletului meu,
trecut prin gările,
de cuvinte aruncate aiurea,
șifonate sau albite,
de timpul uitării sau amintirii din noi,
la ceas de speranță?

Te iubesclumină stinsă,
a sufletului meu,
Te urăsc înger cu aripi de plumb al destinului meu,
ce nu-ți înțelegi menirea de a zbura dincolo,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
de paradisul acestei lumi a infernului,
marii noastre iubiri!

33. Sărutul unei amintiri

Care paradis ar mai putea fi universul
lacrimii sărutului meu,
plină de fericire sau tristețe,
sparte de farmecul inimii căzute,
pe stâncilor de sentimente,
sculptate cu dorul iubirii,
alături de tine,
rază plecată atât de demult,
din soarele speranței cerului meu,
pe care-l credeam etern de senin,
încât norii suferinței erau de neînțeles,
chiar dacă ploile speranțelor lor,
aduceau șuvoaie de lacrimi,
pe cugetul buzelor noastre,
frământate de emoția începutului de univers
fără de care viața clipelor,
nu ar fi existat,
în tumultul plin de valuri,
al unei mari iubiri.

Atunci am înțeles că sărutul,
devine vraja prin care s-a născut
lumea sângelui înțelesului din noi,
atunci când îmbrățișează necuprinsul,
ce nu poate fi învățat să moară vreodată,
în brațele frigului gândurilor,
prinse de patina viscolului îndoielilor.

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

Și am rămas uitați de noi,
în lumea sărutului,
unde până și stelele simțirii,
deveneau Lumină Divină,
a îmbrățișărilor șoptelor noastre,
care strigau prin tăcerea ochilor,
pierduți unii în alții,
de prea mult noi,
de prea mult etern,
în porii gândurilor care ne priveau
stânjeniți de fericirea noastră,
de început și sfârșit de lume,
ce părea că nu se va sfârși niciodată.

34. De prea mult frig

Mi-am încheiat paltonul viselor,
până la ultimul nasture de fericire,
ce nu mai exista oricum,
de prea mult timp,
de mult prea frig,
de prea multe întrebări,
în cuvintele viscolite,
de amintiri trase de luna plină
a insomniilor rebele ce mă țineau de mână,
arătându-mi-te pe tine,
ajungând să înțeleg prezentul ca fiind
din prea multă orbire a nopții,
unor veșnice sentimente,
rupte chiar de ața destinului,
care ar fi trebuit să le cârpească,
chiar și cu iluziile,
noului deșert al viitorului,
lipsit de vlaga răsăritului,
mai obosit decât se afla
la facerea țărânei din noi,
uitate pentru totdeauna,
într-un amurg sângериu de toamnă târzie,
din inima mea,
rămânând sentimente rupte,
asemeni frunzelor ruginii ale inimii,
strivite de pașii grăbiți ai trecutului,
care nu se mai poate regăsi niciodată,
în viitorul noilor cuvinte,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

care nu mai pot arde,
de prea mult dor,
nu mai știu să râdă,
de prea multă iubire,
nu mai pot îmbrățișa absolutul,
de prea multă răceală.

35. Vioara sufletului

Ești o vioară a sufletului meu,
la care mi-am cântat iubirea,
cu patos sau răceală,
fericire sau tristețe,
în marele concert care e realitatea
acestei lumi,
prea pline de țărâna din noi,
încât deseori preferăm să uităm
de vioara sufletului,
cu strune de sentimente,
înlocuind-o cu vioara noroiului,
țărâni din noi,
care cântă doar glasul instinctului primar,
animalică străfulgerare
de profan.

Și am auzit sunetul iubirii,
în apusul sângeri
din venele gândurilor mele,
l-am simțit cum se scurge,
prin săruturile amintirilor
care mă leagă de tine,
ca în cele din urmă să sparg,
chipul de țărână al viorii din noroi,
în mii de cioburi ale clipelor,
care se risipeau nervoase în uitare,
până ce am găsit într-un colț de iubire,
vioara sufletului,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

cu strune de diamant sentimental,
la care am început să cânt,
simfonia marii noastre iubiri.

36. Când

Când
până și moartea pare veselă,
dorind să te sacrifici pentru cel iubit,
când
cerul devine un ocean înspumat
cu corăbii ale dorului,
pierdute prin furtunile sentimentelor,
când
depărtarea redevine un punct,
al Dumnezeului din noi,
abia atunci poți spune,
că înțelegi,
înălțătorul sentiment al iubirii.

37. Goliciunea adevărului

Am atins cu palma gândurilor,
visul lacrimii tale,
de a fi alături,
de pașii clipelor mele,
care ning,
troienind destinul,
verii sentimentale a privirilor,
care s-au pierdut rătăcindu-se,
una într-alta,
precum norii care umezesc
cu lacrimile lor seninul,
și se regăsesc în ploaia de cuvinte,
ce alungă seceta speranțelor,
din sufletele obosite să mai alerge,
prin deșerturile șoaptelor aride,
unde până și săruturile,
deveneau amare.

Ești valul inimii,
care-și trage seva
din tulpina cuvintelor
care ne acoperă
iubirea răcită
de microbul uitării,
ce nu speram
să mai rămână vreodată,
în albia destinului nostru,
prin care curge apa îmbrățișărilor,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
în care ne-am scăldat cândva,
goliciunea adevărului de a ne iubi....

38. Caii viselor

Ești calul alb pe care aleargă
viitorul clipelor mele,
care mai speră în puritate
în lozul câștigător,
al zâmbetului prin care primești
Lumina Divină a sufletului meu.

Sunt calul negru
care mai re trăiește trecutul,
prins de patina amintirii
ce alunecă pe gheața timpului,
metal,
ce nu poate rugini niciodată,
fiind alcătuit din gânduri prețioase,
a căror valoare,
se măsoară în caratele iubirii
sângelui nostru,
fiert la ceas de destin,
în inimile îmbrățișărilor
ce nu vor să se despartă,
niciodată.

Suntem caii liberi,
ai câmpiilor eleusine,
ce aleargă spre nicăieri,
uitând de moarte,
spre zărire
unde pot să-și întâlnească,
clipa,
unde să alerge veșnic,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
pierduți de timp,
în vârtoarea perfecțiunii,
marii lor iubiri.

39. Apa vieții

Ești măduva gândului meu,
care trece prin oasele de granit,
ale clipelor vieții mele,
parcă pierdute în labirintul dorului,
de a mai deveni pietrișul,
de sub roțile destinelor noastre,
călcate de trenurile clipelor,
pe calea ferată a vieții spre moarte.

Ești îngerul clipelor,
în care am crezut mult mai târziu,
decât era apusul cuvintelor noastre,
lipsit de fereastra aburită a promisiunilor,
de a fi vreodată înlănțuiți de ochii,
prin care simțeam eternitatea.

Ești un nor care aduce ploaia,
în deșertul viselor mele,
de a fi mereu apa vieții,
care m-a adus în această lume,
pentru Tine!

40. Deșertul mării noastre iubiri

Unde-aș putea să plâng în moarte,
căzut la tălpile cuvântului,
care-mi spunea cât de mult te pot iubi,
în lumea unde adevărul era curat,
pentru cei vii?

Și unde Doamne aș mai ști eu,
care-i privirea ce mă aștepta,
la marginea drumului,
dintre destin și fericire?

Acolo aș fi înnoptat murindu-mi speranța,
până și sufletul eternității mele,
pentru cuvintele tale de a fi alături,
într-o clipă de nemurire.

Ar mai exista vreodată un sărut,
mai sincer decât cerul sentimentelor mele,
care se împreuna cu ploaia viselor tale,
hrănind astfel deșertul mării noastre iubiri?!

41. Și-n care inimă de frunză

Și-n care inimă de frunză,
te-aș mai putea iubi vreodată?
Ce s-a născut în toamna vieții,
care părea destrăbălată?!

Iubirii cu nume de vară,
ce accident făcea din noi,
într-o eternă zi cu soare,
din amândoi, când eram noi.

Și-atunci cădea talpa uitării,
de frunză moartă-al cărei pași,
se perindau prin largul zării,
destinelor unor urmași
ce putrezeau de amintire,
din noi, iubire, care-n moarte,
am fi crezut în amăgire,
nervura unei frunze moarte!

Apoi tu care printre inimi,
vei deveni țărâna lumii,
de alte frunze printre spinii,
uitării ce-au trăit în noi.

Noi cei plecați dintre morminte,
de clipe negre cu vieți,
ce așteptam clipa fierbine,
să devenim mai înțeleși,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

în versul care fără inimi,
vom deveni pământ de flori,
prin care eu cândva odată,
te sărutam fiind doi sori,
ce nu credeam că-n clipa sorții,
să fim noi azi mai morți ca lutul,
ce ne-a unit din nicăieri,
uitând desăvârșit trecutul.

42. Nu

Nu există singurătate
fără moarte,
și nici viață fără speranță,
care să nu creadă,
în clipa eternității sale.

Nu pot să afirm că fericirea,
ar fi jocul vieții,
despre care moartea,
nu are habar,
dincolo de al iubirii hotar.

Nu cred în norii,
căroră le este rușine,
de ploile sentimentelor,
pline de lacrimile,
sensului acestei lumi,
ce-și udă astfel destinul,
plouând cu viață!

43. Dar care clipe?

Cine a plecat vreodată
de pe streășina vieții,
dincolo de moarte?

Dar în viață
uitând să vină din moarte?

Dar din inima iubirii,
fără de moarte?

Dar din ochii tăi,
fără să cunoască eternitatea?

Care sânge nu-și trage seva,
din oceanul gândurilor Lui Dumnezeu?

Care val nu moare,
pe propriul său țărm?

Care soare al zâmbetului tău,
nu provine din stelele inimii tale?

Care lacrimă,
nu se trage din același ocean,
al speranțelor?

Unde crezi,
că orizontul fericirii,
poate fi atins de pașii,
clipelor tale,
fără a trece prin noroiul existenței,
din care ne sunt plămădite,
corpurile clipelor,
ce vor arde în uitarea trecutului,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
rămânând doar iubirea din ochii lor?

44. Nu cred în inimi de cenușă

Nu cred în inimi de cenușă,
ce-și ard cu vorbe paradisul,
în lumea unde nu se mută,
nici plânsul cel bocit cu visul!

Și-n care Doamne astă viață?
vom mai avea o fericire,
desprinsă parcă dimineață,
în care Tu Î-ți ieși din fire?

Suntem cu toții vorbe goale,
pierduți printre scripturi străvechi,
acolo unde coate goale,
sunt dumnezeii celor vechi.

Și-atunci ce șanse mai au unii?
de a muri de dorul lor,
călcându-și clipele minciunii,
de-a deveni nemuritor!?

Și-n care brazdă de otravă,
vei reuși să te omori?
scăpând de veșnica lor pradă,
copii ai ultimilor sori?

Ce-aș alunga Doamne din mine,
întregul paradis pierdut,
știind că-n sânge curg suspine,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
și nicidecum vre-un nou trecut?

Și-n care soartă de pe vremuri,
aș mai putea să fiu atlet,
lăsat de clipa ce se cerne,
între un nou și scump sonet?

Ce întrebări vor mai fi Doamne,
ce ai plecat în pribegie,
uitat de ziua mântuirii,
ce se dorea a fi vecie?!

Și câte oase rupte-n clipe,
vor mai putea primi altarul,
al unui zâmbet ce se rupe,
știind că nu Ți-a primit harul?

Și-atunci în mântuirea surdă,
suntem scheleți de mucava,
într-o creație absurdă,
unde-un destin face ce vrea!?

45. Dor de tot dor de tine

Aș mai fi dorul fericirii,
dacă o bate inima,
aleasă palma mântuirii,
iubirea mea, tu steaua mea?

Ești îngerul ce-l știu aproape,
plecat din paradisul morții ,
ce-a navigat pe-a vieții ape,
scăldat în valurile sorții.

Ești o lumină a zăpezii,
sincerităților din mine,
unde doar cerul crede-n lacrimi,
și paradisul în suspine.

Și-n care larg ocean de vorbe,
aș mai fi eu inima ta,
o veche clipă dintr-o urbe,
ce s-ar dori de mucava?

Și-am mai fi doi străini în gara,
de unde trenul fericirii,
nu are stație nici vara,
de sentimentele- amăgirii!?

Și-atunci de ce-am mai arde oare,
atâtea clipe de iubire,
răsfoind un album ce moare,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
dintr-un trecut, trecut de tine?

Ești oare slova care-n viață,
vei deveni un adevăr,
în fiecare dimineață,
prin flori de vise sau de măr?

În care într-o primăvară,
am să te prind de-o amintire,
în care tu-mi vei fi viața,
eternității din iubire!

46. Poarta zorilor

Să cred în tine Doamne de carton,
ce m-ai lăsat în pijamaua vieții,
uitat de tot ce ar fi avorton,
în lumea unde mutilații sorții,
se prind de mâneca iubirii-n van,
să mai găsească libertatea morții!

Sunt singur fără să mai fulger grâul,
ce-ar cosi zorii dimineții,
atât de palizi ducem greul,
celor sfințiți de zefirul ceții,
pierdut în amintiri lugubre,
Tu Doamne lasă-ne în pace!
Suntem niște destine slute,
a orizonturilor rapace.

Și-apoi de zodii ce să zicem,
cuvinte goale de-o colibă,
cu-acoperiș de casă dulce,
pierdut în moloz și rugină,
de sânge ce nu vrea să moară,
și așteptat de oase dulci,
ale privirii dimineții,
tu suflet gol unde te duci!?

47. Iubire-amară de o vară

Iubire, dorință frumusețe,
inginerie dragă de tristețe,
sunt un amar de gând pierdut prin lume,
unde nimic tu ai avea a spune.

Iubire, înger, leagăn de tristețe,
aș coborî neantul în lanul de tristețe
de n-ai fi tu dulcețea ce-a amară,
pierdută-n gara cea de primăvară?

Iubire de mă lași să mor pe cruce,
aș crede-n cel mai falnic zeu,
ești o răscruce dulce ce se duce,
în zâmbetul Lui Dumnezeu.

Iubire amară de o vară,
nici un destin nu ți se potrivește,
în clipa ce s-a dorit seară,
de fapt era surâsul ce trăiește.

În Dumnezeu gândurilor tale,
și nici apus nu vei vedea vreodată,
fiind un infinit ce ne urzește,
eternitatea clipei dintr-o evadată,
din tot ce am fost noi odată!

48. Credință și iubire

Să cred în inima divină,
zorilor din sângele tău,
ce nu s-a închegat din vina
destinului de purgator,
plecat și el să-și înțeleagă,
o limită ce ar dura,
în lumea unde adevărul,
este o simplă „aiurea”,

Și-atunci să-ncepem printre patimi,
să căutăm filele morții,
ca să ne dovedim adepții,
a-L celui absolut și-al sorții.

Printre răscruci de întrebare,
vom căuta o rădăcină,
de unde Domane este Soare,
Și-n astă ziuă e Lumină!

Rupți printre clipe și destine,
am călări doar caii morții,
de ce n-avem un zâmbet oare,
să nemurim cu clipa sorții?

Și-apoi durere și dezgust,
Tu Doamne ne-ai lăsat așa,
în marea noastră de iubire,
eternitate mucava!

49. Să cred în chin

Să cred în chin,
din inima Ta Doamne.
ce mă apasă peste soarta mea,
în cărămida cea de vreme arsă,
unde erai doar clipa mea,

Să cred în chin,
când zâmbetul îngheață printre șine,
de tren corupt al existenței mele,
plecat din gara nașterii cu bine,
să moară în zăpezile de stele.

Să cred în chin,
tu inimă plecată de cu seară,
ce nici un orizont nu ți-ai găsit,
și aș fi vrut s-alerg cu tine iară,
în răsăritul tău de infinit!

Să cred în chin,
iubire care te destrami,
la fel ca norii ce și-au uitat stropii,
cuvintelor ce vor să fie mari,
în palmele iubirii și ai morții.

Să cred în chin, tu soare ce răsari,
în dimineața gândurilor mele,
de unde doar eternitatea cere,
să cred în chin și-n ochii tăi hoinari?

50. Suspin de iubire

Ai crede vreodată într-un orizont,
ce poate muri înainte de a-i înțelege
eternitatea prin care nu-l poți atinge?

Și care ramură de suspin ai fi devenit,
dacă nu ți-ai fi scuturat inima,
pălmii întinse de destin vieții mele
pentru a fi împreună?

Apoi care ochi ce s-ar fi pierdut în mine,
ar mai fi reușit să învie,
în eternitatea speranței tale,
de a fi eterni,
până dincolo de moarte!?

Tu care ești îngerul ce n-are clipă,
care ești suspinul ce nu crede în zare,
ce ești inima ce nu doare niciodată,
fără de respirația zâmbetului Tău!?

51. Lacrimi și înger

Și-am locuit în lacrima clipei,
prelinsă pe obrazul acestei lumi,
până când aripile uitării au devenit,
moarte,
atunci ne-am ascuns în spatele timpurilor,
iar lacrimile îngerilor iubirii noastre
au căzut pe aripile lor,
ce deveniseră prea grele,
pentru dorul înecat
de beția propriului nostru destin,
prăbușit la picioarele Lui Dumnezeu,
în care ne regăseam undeva , cândva,
unul pe celălalt,
pierduți în ochii care nu știau ce-s lacrimile,
și cerul iubirii credea doar în seninul,
inimii sale de dor etern,
plămădit din zborul inimilor noastre,
a căror aripi,
nu se vor frânge niciodată,
în valurile lacrimilor,
sparte de stâncile ochilor tăi,
ce vor să se oglindească în lacul speranței,
peste care se va așterne într-o zi de durere,
bruma cuvântului în care am crezut,
mai mult decât în lume și parcă se numea,
tot iubire.

Chiar dacă vom zbura cu aripile grele

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

ale îngerilor unor clipe,
cărora le-a fost atât de dor,
de îmbrățișarea noastră,
încât cerul suspinelor acestei lumi,
va deveni neîncăpător
pentru zborul eternității
sărutului nostru,
vom reuși în cele din urmă
să devenim seva care va hrăni veșnicia,
marii noastre iubiri.

52. Cum pot numi iubirea?

De-ar fi eternitate,
am mai putea iubi ceva ce nu putem trăi,
decât în moarte?
de-ar fi destin oricine ar putea iubi.

Nu pot spune dor unui cuvânt
în care nu a crezut nici Dumnezeu,
cum nu pot numi iubirea,
regina acestui cer de nebunie,
ci sclava deșertăciunii
care nu-și poate înțelege,
necurpinsiul din inima ei,
deochetă de cerul viselor,
unei tinereți,
a morții eterne din noi,
care nu va pleca niciodată,
devenin odată cu noi, eternă.

53. Despărțire de Tine

Când te despați de marea ta iubire,
simți cum norii devin seninul zilei,
iar clipele se întorc spre moartea,
uitării din noi.

Și doar săruturile tale mai trăiesc,
în pașii clipelor mele,
pietruite cu amintirile zâmbetului tău,
rănit de valurile unui destin prins de furtuna,
umilinței de a ne fi născut prea dependenți,
unul de celălalt.

Aș vrea să te mai întâlnesc,
dincolo de inima mea.
ce nu mai poate să-ți bată pulsul,
sângelui amintirilor mele,
îmecate în valurile râului trecutului,
ce nu ne mai dorește pe nici unul,
dintre noi.

Și unde crezi că ar învăța să ne moară,
clipele marii noastre iubiri,
în afară de eternitatea privirii care ne-a născut,
sărutul și îmbrățișarea?

Despărțindu-mă de tine,
aflu că Dumnezeu nu mai este etern,
și nici norii zâmbetului tău,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
nu sunt deasupra eternității,
marii noastre iubiri.

De cine m-aș putea despărți,
inimă de țărână,
ce nu-mi dai pace ulciorului meu de lut,
al zâmbetului ochilor tăi,
plămădit din clipele tale,
spre a crede în iubire.

Și crezi că singurătățile noastre,
ar mai rămâne fericire,
în oceanul de lacrimi,
al dorului pașilor noștri pierduți,
spre eternul nicăieri
unul de celălalt!?

54. Unde oare?

Și-n care inimă de piatră
ai fi crezut că m-am născut,
uitând de inima ce-mi bate,
chiar și acum într-un sărut?

Unde- ai fi imn al iubirii,
ce mă despați de lumea slută,
într-o romanță-a nemuririi,
unde doar Dumnezeu ne-ascultă?

Cine ești tu rază de soare,
care-ți înfrunți propriul cer,
în lumea unde veșnicia,
este un simplu, dur, mister?

Te rog iubire fără margini,
ascunde-te în casa mea,
cernută de clipe și lacrimi,
pierdută-n temelia grea,
a vieții fără sens și patimi!

55. Inimă de soare

Unde ești tu inimă de soare,
fără răgazul luminii,
care m-ai cuprins cu ninsoarea,
rece a unor inimi,
răsărite-n primăvara,
marii noastre iubiri!?

Și-n care clipă de amor,
crezi că vor mai putea muri,
tristele clipe de anvon,
ale unui sloi de gând,
înghețat de clipa uitării?

Plecat din lume să mă-nchipui,
fără de tine,înger drag,
lăsat de Dumnezeu cu visuri,
în care să mă reculeg,
ÎN VAG!

56. Un cuvânt de iubire

Și-n care clasă de-amintire,
ai fi dormit vreodată tu,
plecată-n viață cu iubire,
unde cuvântul este: Nu!

Și-atunci din sângele uitării,
ți-ai mai făcut o dimineață,
pierdută în cafea zării,
strivită de un nor cu ceață.

Doar amintirea regăsirii,
era plecată din hotar,
cu-atât amar zidirea firii,
spunea că este-un zbor hoinar.

Și erai dusă dintre mine,
de tine tu, iubita mea,
ca sângele ce stă în vine,
și vrea iubiri de mucava!?

Dar încercând să-ți aflu vraja,
spoită de clipe-le - adânci,
ce-ți hărăzeau viața, moartea,
între noi lacrimi și noi stânci!

Unde eram stânca și dorul,
vieților ce își cerneau,
în brațele clipei amorul
frumoasa mea, tu draga mea!

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
Și cred că într-o dimineață,
nici zile nu vor exista.....

57. În care iubire

În care iubire,
crezi că ai reuși să mori,
în afară de mine,
și orizontul ochilor infintului din tine,
din mine, care este etern?

Unde ai mai fi vreodată,
fără inima vieții mele,
care odată pierdută,
ar deveni o noapte rece-a fericirii tale?

Suntem rădăcina care ne-a dat suflarea,
supremă a iubirii,
ce-a născut copacul,
dragostei clipelor noastre.

Și-am putea muri unul pentru altul,
știind că suntem destin,
ce nu poate fi distrus,
nici măcar de Dumnezeuul care ne-a născut!

Ai simțit vreodată un sărut,
care să-ți sufocă întreaga viață,
ai respirat vreodată libertatea,
de a deveni până și-n fața morții eternitate?

Atunci să știi că suntem o stea,
a cărei Lumină Divină,
ne-a născut marea noastră iubire,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
pierdută în grațiile dorului etern.

58. Oare ai afla?

Oare ai găsi vreodată,
până și lumina întunericului,
pentru mine?

Când ochii nemuririi ne-ar privi,
plini de ceața amintirilor pierdute,
din noi,
spre acel nicăieri al inimii,
care încă ne mai bate,
iluzia acestei vieți!

Și-atunci ai ști oare unde,
se mai poate ascunde moartea,
marii noastre iubiri?

Dintotdeauna ai fost și vei fi,
umbra existenței mele,
a cărei soare nu am reușit niciodată,
să îl privesc în ochii,
plini de lacrimi,
ai dorului pentru tine.

Fără tine am devenit,
amurgul orizontului
ce a uitat să mai zâmbească,
propriilor lui zori,
în care credea până și Adevărul Absolut.

59. Iartă-mă iubire

Cel care iartă se privește,
în oglinda sufletului acestei lumi,
care deși este spartă,
a reușit prin cioburi de iubire,
să reflecte chipul inimii tale,
în trecutul meu.

Și nici un uragan al mântuirii,
nu ar reuși vreodată să ne macine,
clipele păcatului în care ne-am regăsit,
mai sinceri ca niciodată.

Ești puritatea libertății,
prin care mi-am regăsit,
timpul iubirii care și-a uitat spațiul,
devenind infinit!

De aceea te rog să mă ierți,
fiindcă am devenit
infinitul privirii tale
în care î-mi regăsesc,
nașterea și moartea aspirațiilor mele,
spre absolut!

60. Sângele sărutului

Sunt o carte părăsită,
pe țărmul ros de amintiri,
al sângelui care te săruta,
cândva,
prin nașterea mea,
devenind un viitor
ce va trece,
prin inima ta,
efemer cuvânt al unui destin,
ros de durerea,
de a nu fi fost undeva-cândva împreună,
la orologiul stricat de vremuri,
al acesti lumi ruginite
de uitarea,
ce a plouat peste noi,
fără să avem unde ne adăposti,
speranțele sentimentelor noastre.

61. Și dacă m-ai uita,

Și dacă m-ai uita,
cerul ți-ar spune,
că nimic pe lumea asta
nu mai poate fi senin.

Și dacă m-ai uita,
ai înțelege lacrimile zorilor,
ce nu-și vor mai binecuvânta niciodată,
noile lor zile.

Și dacă m-ai uita,
rădăcinile iubirilor vor putrezi,
toate clipele eternităților,
din noi.

Și dacă m-ai uita,
toate cuvintele inimilor noastre
ar naufragia murind,
în visele iubirii primind sânge de plumb.

Și dacă m-ai uita,
oare ai mai fi tu,
iarba primăverii clipelor eterne,
ce nu va rugini niciodată cosită de dor?

62. Târfa creației Lui Dumnezeu

Unde ar fi imaginea
Preacuratei Clipe,
Virgine sau nu,
târfe sau nu,
a unei vieți,
din moartea ta,
pierdută la tălpile
Mântuitorului de vise,
al nostru cei necăjiți?

De ce Doamne,
avem nevoie de mântuire,
în lumea unde Tu,
reprezinți perfecțiunea creatoare?
a șoptelor noastre,
neauzite de nimeni,
în ființa distrusă
a pașilor pierduți?

Să fim noi copiii,
târfei care ți-a luat inima,
în pumnii păcatului,
ce l-ai pierdut,
în buzunarul de clipe,
pe străzile vieților noastre?

Și cine este frumoasa ta târfă,
în brațele căreia ai petrecut,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
clipele noastre,
plătind cu sfințenia absurdului,
acestei lumi!

Iar noi am primit Păcatul,
pe care nimeni nu l-ar fi dorit,
originar și nici neplătit,
de Tine Doamne!

63. Ai uitat doamne de noi?

Suntem o carte roasă,
de dorul unui Dumnezeu,
ce a uitat de noi,
mințindu-ne că existăm!

Și care clipă de destin,
ar mai primi mântuirea,
celui care ar fi crezut,
în ochii plini de promisiuni,
ai celui care ne-a creat?!

Ne vom ruga fiindcă ne-a adus,
fericirea de a fi sluji,
vremurilor împovărate de norii,
biciuiți de gândurile,
întregii noastre vieți.

Cine suntem cei renegați?!
Născuți din sufletul păcatului,
despre care ȘTIA Dumnezeu,
că exista ca o buruiană,
e perfecțiunii?

64. Război și pace

Și unde aş reuși să mor,
fără de nașterea mea,
cea încărcată de promisiunea,
pașilor divini care m-au văzut,
încă din Cuvântul Facerii acestei lumi.

Plecasem fruntea destinului meu,
la mâna forței care m-ar fi ars,
de toate speranțele norilor mei,
dacă nu aş fi crezut în Tine Doamne!

Doar în necurpins
durerea devine amintire
și moartea uitare de Tine Doamne,
cel care m-ai hrănit cu Iluzia de a FI!

Poate că iubirea s-a pierdut,
atât de departe în creația Ta,
încât valurile oceanelor firii din noi,
au mai ucis păcile noilor războaie...

65. Lacrimi de cer

Singurătatea,
este necuprinsul morții de sine,
al gândurilor ce nu vor să se predea,
țărâni amintirilor,
pline de iarba dorului,
din trupul mâinilor vieții tale,
cosite de privirea iubirii mele,
în brațele norilor ce mă înveșmântă,
cu furtuna,
ochilor deznădejdiei din pașii tăi,
plecați spre a nu-și găsi calea,
propriului lor destin,
nici măcar în gara inimii mele.

Și-atunci ploaia lacrimilor cerului,
zodiei care te-a născut,
va cerne viața noilor noastre clipe,
ce vor înmuguri primăverile cuvintelor noastre,
rămase doar o amintire,
a noii lumi a dorului în moarte.

Te vei întoarce întrebând infinitul,
de ce a fost atât de sângeros,
cu orizonturile pierdute zilnic,
atunci când eram mereu împreună,
privindu-ne ceasul propriului destin,
pe care am fi reușit undeva-cândva,
să-l întoarcem la ora exactă,

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE
a respirației timpului care ne încuraja,
să murim eterni!

66. Credeam

Pumnii privirii tale,
mi-au lovit viitorul,
spre care,
credeam,
că este întunericul,
luminii din mine,
unde nici pajii crăiești
ai viselor divine,
din suflarea creației tale,
nu pot trece,
fără voia mării noastre iubiri.

Atunci a trebuit să aleg,
între palmele primite de la destin
sau între moartea care nu reușea,
să existe fără viața,
sărutului tău.

Și am fost ales,
de ninsoarea înghețată a amintirii,
surâsului tău,
care mi-a troienit cu drag,
această existență promiscuă,
lipsită de fericirea Adevărului Absolut!

67. Timpul norilor

Și-am întrebat norii,
de ce ascund Soarele?

Mi-au răspuns transpirând,
cu clipe razele de lumină,
ale trecutului întunecat,
de visele neîmplinite,
rupte din coastele unui Adam,
ce nu-și va întâlni niciodată Eva,
cuvintelor,
care să mai nască noile lumi ale,
viitorului desprins din delirul,
Timpului Lui Dumnezeu.

Era o limită între viață și moarte,
când încă nu se născuse Timpul,
din eternitate?

Să fi înmugurit bolta cu stelele
destinelor noastre,
căzătoare peste mormintele,
țărâni din sufletul simțirii,
putrezit la apus de clipă,
cu ochii pierduți în credința,
morții?

68. O pată de dor

Auguste feerii
și inimi sângerânde,
se scurg tăcute
prin pumnii spărți,
ai privirilor rătăcite
după apa vieții,
ce-a murit demult,
uscându-se
în podul palmelor viselor mele,
măcinate de dorul tău,
rămânând din fumul destinului în care credeam,
doar scrumul unor promisiuni,
în care înfloreau
copacii speranțelor primăverilor noastre,
la colț de furtună,
dezrădăcinați de vise,
tulburi și uitate,
de frigul sângelui pustiu,
înghețat în pașii întâlnirilor noastre,
risipite în țăriile celor patru stâlpi,
ai unei apocalipse ce părea,
prea banală în această lume,
a durerii.

69. Podul iubirii

Ce pod ar putea cuprinde,
malurile iubirii noastre?
Să trecem peste propriile destine,
flăcări de foc stelar,
ce nu se pot stinge,
niciodată pe bolta pustiită de mormintele,
unor destine care au căzut,
pe patul sicrielor de iluzii,
ale acestei lumi.

Și care pași din această lume,
ce nu ne aparțin,
ar reuși vreodată să-l treacă,
știind sau neștiind că-i podul
care ne-a unit fluviile strămoșilor,
ce au curs prin timp,
numai pentru noi,
spre a spăla soarta ploilor de șoapte,
în ridurile ce s-ar așterne,
peste pleoapele eternității,
din noi.

70. Pleoape obosite de iubire

Plecat din stânca în care,
s-a lovit steaua destinului meu,
scânteind flacăra dorului,
pentru tine.

Am revenit înaintea malului surpat
al speranțelor tale,
de a reuși să înving moartea,
lovind-o cu propria ei eternitate.

Nu cred că țărâna amintirilor noastre,
poate deveni noroiul uitării,
de noi înșine și dorul,
prelins la capăt de pleoape,
obosite de iubire.

71. Urma gândului

Cine ar mai fi înțeleș,
urma gândului tău,
plină de apele ploilor lacrimilor,
unui destin care nu ne-a înțeleș,
libertatea de a fi noi?

Atunci brazda plugului destinului,
a acoperit cu nemurire privirea ta,
ce mai strălucea steaua,
întâlnirii noastre,
undeva,cândva.

A crescut sămânța amintirii,
din palmele bătătorite de clipe,
ale dorului meu față de ridurile,
timpului tău,
scurs adânc în inima mea.

72. Iarba singurătății

Ce departe ai devenit iarba
adâncă a singurătății,
în brațele sufletului meu,
ale cărui cărămizi,
s-au cernut,
în sita unui timp,
prea înghețat,
de el însuși,
încât s-a spart,
într-o infinitate
de nemuriri stelare,
formând galaxia zâmbetului tău,
ce se depărta,
de bolta sufletului meu,
pierzându-se,
în țăriile necuprinse ale uitării,
ce-și amintea etern de stânca,
sărutului nostru,
care devenea,
mereu ceva de neînțeles,
la tălpile unui Dumnezeu,
care nu știu dacă,
a crezut vreodată în noi,
clădind o mare religie a iubirii.

73. Nemurire și moarte

M-am pierdut,
printre ramurile vieții tale,
ale căror rădăcini deveniseră,
clipele unei mari iubiri,
ce-și dorea norii,
marilor furtuni sentimentale,
care să ceară apa mântuirii,
peste eternitatea ce va deveni viață.

Și am călcat,
păcatul acestui paradis,
creat din infernul original,
al cuvântului de început,
de Dumnezeu,
unde eram doar noi doi,
și primăvara unui sărut al morții,
ce ne-ar fi dat nemurire.

74. Stropi și iubire

De-ar fi să găsim doi stropi în ocean,
unul ai fi tu și celălalt eu,
fără să înțelegem corabia iubirii,
ce ar pluti peste sufletele noastre,
stropită de catargele,
cu fața în vânturile,
tăioase ale destinului,
ducându-și mai departe,
toate velele,
spre a deveni,
eternități,
din epava ce ar fi încheiat,
unde va – cândva socotelile,
cu Timpul valurilor,
din inimile noastre,
de întinderi nemărginite,
unde până și ploile își uită stropii,
ce nu vor mai fi niciodată,
ai corăbiei noastre,
pierdută în ruina,
uitării.

75. Praf de amintire

Din care frunză,
ar fi clipa nașterii mele,
de toamnă târzie,
înlăuntrul sufletului tău,
plin de vise și prevestiri,
despre zânele viitorului,
care și-ar fi uitat,
magia frumuseții în trecutul,
unui sărut al soarelui cu oceanul,
privirilor noastre.

Până și apa vieților noastre,
e prea uscată de dorul tău,
în venele dragostei,
prin care curge,
praf de amintire,
ce se înalță spre cerurile
îmbrățișărilor noastre,
devenite amintiri.

76. La capăt de zi

Te rog dulce clepsidră,
ce - ai uitat timpurile,
redă-mi clipa,
în care locuiam alături,
de marea mea iubire,
în visul de smarald al nemuririi,
unor pași sfioși de săruturi,
pe care ne era imposibil,
să-i călcăm cu uitarea,
unei veri din care,
unicul înțeles a rămas,
ninsoarea acelei clipe,
care se îneca la capăt de zi,
în orizontul visului de a fi etern,
împreună.

77. Efemer

Nu cred în destinul,
ce nu a învățat să moară,
și nici în viața,
care nu-și înțelege,
menirea propriei sale eternități,
din care a învățat Dumnezeu,
să spere la greșeala creației,
pe care ar fi putut-o îndepărta,
de ochii plânși
ai apelor vieții,
ce se înecau
în smârcurile puse de Timpul
înfometat de destine,
de sângele clipelor fierbinți,
de iubiri neîmplinite,
roase la margine de mânecă,
a sperențelor lor,
unde și-ar fi încheiat pentru totdeauna,
efemeritatea propriilor clipe
dacă nu și-ar fi pierdut nasturii rupți,
ai vânătorii de cimitire,
fără țărâna trupurilor cuvintelor,
ce ar fi devenit o punte de legătură,
între El, preaslăvitul Timp și Dumnezeu.

78. Depărtare

Ce departe
e privirea sângelui tău,
de orizont înroșit în focul,
dorului în care m-am scufundat,
încercând să înot
spre țărmul,
ochilor plânși ai acestei lumi,
unde învinge parcă de o veșnicie,
întunericul lacrimii,
pe care a naufragiat
speranțele de a fi vreodată corabia,
care să înfrunte destinul oceanelor firii,
navigând cu toate pânzele
marii noastre iubiri,
spre împlinirea destinului,
care putea prinde
până și fumul orizontului,
în pumnii bătătoriți de clipe,
ai cerului nesfârșit
din inimile noastre.

79. Lumea ochilor tăi

Și dacă inima ta ar rămâne
în bătaia fulgerului privirii mele,
fără de care nu ai mai vedea,
niciodată lumea aceasta a suferinței?

Unde crezi că ar mai exista adâncul,
în care a căzut până și Dumnezeuul inimii tale,
ieșind mai lovit decât era înainte,
de a exista Eu,
în lumea ochilor tăi?

Poți să crezi în sărutul pierdut
din mine?
naufragiat în lacrima,
dorului tău de speranță amară,
înecată pe țărmul adevărului,
ce nu poate crede în uitare?